

การศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์รูปแบบการใช้จ่ายของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารายรับ โดยเฉลี่ยต่อเดือนทั้งที่เป็นรายรับประจำ รายรับจากการทำงานล่วงเวลา และรายรับเสริมจากการประกอบอาชีพอื่นๆ อีกทั้งศึกษารายจ่ายโดยเฉลี่ยต่อเดือน รวมถึงพฤติกรรมค่าใช้จ่าย รูปแบบการใช้จ่าย และสถานะทางการเงิน เพื่อให้ทราบถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาของพนักงานนิคมอุตสาหกรรมในกรณีที่ยังไม่เพียงพอกับรายจ่ายและผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตจากการทำงานล่วงเวลาหรือจากสถานะทางการเงินของแต่ละบุคคล กลุ่มประชากรที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ คือ พนักงานฝ่ายผลิตที่ปฏิบัติงานภายในบริษัทที่อยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของสำนักงานนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ทั้งที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดลำพูน และพนักงานที่มีภูมิลำเนาอยู่ในต่างจังหวัด โดยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างเพื่อทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มประชากรทั้งหมดจากสูตรของ Yamane's จำนวน 400 ราย ใช้การสัมภาษณ์จากแบบสอบถามได้ผลการศึกษาดังนี้

จากการศึกษาพบว่ารายรับ โดยเฉลี่ยต่อเดือนของพนักงานระดับปฏิบัติการเป็นจำนวน 5,268 บาทเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่ายเพื่อความจำเป็นพื้นฐานหรือเพื่อยังชีพแล้วจะอยู่ที่ประมาณ 6,430 บาทต่อเดือน ซึ่งจะเห็นได้ว่ารายรับดังกล่าวไม่เพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นแล้ว แต่ใน

การดำเนินชีวิตประจำวันนั้นนอกจากจะมีค่าใช้จ่ายเพื่อความจำเป็นพื้นฐานหรือเพื่อยั้งชีพ พนักงานในนิคมฯ ยังต้องมีค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากค่าใช้จ่ายเพื่อความจำเป็นพื้นฐานอีกด้วย อาทิเช่น ค่ายานพาหนะรถยนต์ สิ้นค้าฟุ่มเฟือย ฯลฯ ดังนั้นพนักงานจำเป็นต้องหารายได้เสริมเพื่อเพิ่มรายรับให้กับตนเองในการที่จะสามารถนำมาใช้จ่ายให้เพียงพอกับค่าใช้จ่ายทั้งหมดได้ การทำงานล่วงเวลา และการประกอบอาชีพเสริมอื่นๆ สามารถทำให้มีรายรับต่อเดือนทั้งหมดโดยเฉลี่ยเป็นจำนวน 8,828 บาท และเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่เกิดขึ้นทั้งในด้านค่าใช้จ่ายเพื่อความจำเป็นพื้นฐานหรือเพื่อยั้งชีพและค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากความจำเป็นพื้นฐานซึ่งเป็นจำนวน 10,552 บาทจะพบว่าพนักงานมีค่าใช้จ่ายทั้งหมดมากกว่ารายรับรวมของตนเอง ทำให้พนักงานต้องหารายรับเพิ่มเติมทั้งจากการทำงานล่วงเวลาและการประกอบอาชีพเสริม รวมทั้งการกู้ยืมเงินทั้งในระบบและนอกระบบ ซึ่งจำนวนผู้ที่มีสถานะหนี้สินมีจำนวนถึง 187 คนจากพนักงานในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน

สำหรับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดภาระหนี้สินนั้น ได้แก่ ลักษณะที่อยู่อาศัย โดยเฉพาะการกู้เงินเพื่อสร้างบ้าน และ การมียานพาหนะประเภท รถยนต์ ตามทฤษฎีสถิตฐานรายได้เปรียบเทียบนั้น (Relative Income Hypothesis) จะพบว่าแม้ว่าบางคนแม้จะมีรถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะสำหรับการเดินทางแล้ว แต่ก็ยังต้องการที่จะมีรถยนต์เพื่อสถานภาพของตนเองในสังคม แม้ว่าตนเองจะไม่มีเงินเก็บออม หรือเกิดภาระหนี้สินที่ตามมาก็ตาม

ในการเพิ่มชั่วโมงการทำงานล่วงเวลาในแต่ละวัน การที่ต้องทำงานในลักษณะเดิมติดต่อกันเป็นเวลานานกล่าวคือ 12 ชั่วโมงต่อวันนั้น ย่อมก่อให้เกิดความเมื่อยล้าและอ่อนเพลีย ส่งผลต่อสุขภาพกายย่ำแย่ลง ผลที่ตามมาคือประสิทธิภาพในการทำงานลดลง เช่น เกิดความผิดพลาดในการทำงานที่เพิ่มมากขึ้นหรือไม่สามารถปฏิบัติงานได้ดีเท่าที่ควร และความปลอดภัยในการทำงานลดลง เป็นต้น อีกทั้งพนักงานมีสุขภาพจิตที่ย่ำแย่ลงเกิดความเครียด คิดถึงแต่ข้อบกพร่องของตนเองตลอดเวลา เมื่อกลับมาที่บ้านก็หงุดหงิดทำให้ครอบครัวขาดความอบอุ่น ยิ่งถ้าทำงานล่วงเวลามากขึ้นเวลาในการทำกิจกรรมต่างกับครอบครัวก็ลดน้อยลง การพุดจาหรือปรึกษาปัญหาต่างๆ กับครอบครัวก็ไม่สามารถที่จะดำเนินได้ดีเท่าที่ควร สุดท้ายจะก่อให้เกิดปัญหาครอบครัวตามมาได้ นอกจากผลกระทบจากการทำงานที่มากขึ้นแล้วยังมีผลกระทบจากการมีภาระหนี้สิน โดยการกู้ยืมเงินทั้งในระบบและนอกระบบอีกทั้งการใช้บัตรเครดิตหรือบัตรกดเงินสด กล่าวได้ว่าหนี้สินไม่ได้จำกัดเฉพาะครัวเรือนของเกษตรกรเท่านั้น แต่ในปัจจุบันพนักงานในนิคมฯ ก็เป็นผู้ที่มีภาระหนี้สินสูงด้วยเช่นกัน

The purposes of this study, An Analysis of Spending Patterns of Employees in the Northern Region Industrial Estate, were to (1) examine the average monthly income—current income, overtime payment, and extra income—and (2) study the average monthly expenses,—as well as (3) spending behavior and patterns, and financial condition—so as (4) to find ways to solve the employees' problem regarding the imbalance between income and expenses, and the effect on the quality of life resulting from working overtime or personal financial condition. The subject of this study was the operators working within Northern Region Industrial Estate, Lamphun province, whose domiciles were in Lamphun province and other provinces. Yamane's formula was used to collect data from 400 samples interviewed by using a questionnaire. The results revealed that:

The average monthly income of the operators was 5,268 baht compared with the expenses on basic needs or a means of living at 6,430 baht a month, which was apparently not enough. Besides these expenses, in a daily life, the employees in the Northern Region Industrial Estate had to pay for other expenses such as car and luxuries. As a result, they had to find extra income to meet the entire expenses. Working overtime and making extra income could increase monthly income to around 8,828 baht while they actually need 10,552 baht in every month. Besides working overtime and making extra income, they had to ask for regular and shark loans, which made 187 out of 400 employees become debtors.

Factor affecting being a debtor was housing condition, especially the housing loan, and leasing a car. According to the Relative Income Hypothesis, even though some of them have a motorbike, they still need to own a car to show social status regardless of not having any savings or being in debt later on.

To increase overtime working hours each day, which means they have to work 12 hours a day, would cause tiredness and affect their health. Consequently, it decreases the effectiveness in work such as having more mistakes, low quality of work, and safety level. Moreover, they have mental health problems caused by stress; they often think of their defects at work. When they arrive home, they will be moody, participate less family activities, and have less effectiveness in talking and counseling with each other, which will eventually cause family problems. Apart from having more workloads, they are also in debt from regular and shark loans, including the use of credit and cash cards. Today, not only within farmers' households, but the employees in the industrial estate are also highly in debt.